

Direktoratet for IKT og fellestjenester i høyere utdanning og forskning

Lånekassens innspill til ny digitaliseringsstrategi for universitets- og høyskolesektoren

Tema for Lånekassens innspill til ny digitaliseringsstrategi for universitets- og høyskolesektoren berører nødvendig fleksibilitet knyttet til å lære hele livet, samarbeidet innad i sektoren og ambisjonene på overordnet nivå om at det er ønskelig å legge til rette for innovasjon på tvers av sektorer. I tillegg rettes oppmerksomheten mot behovet for å legge til rette for digitaliseringsvennlig regelverk.

Oppsummering

Samfunnets behov for at ingen skal «gå ut på dato» og falle utenfor arbeidslivet, fordrer tiltak som tilrettelegger for et kompetansemarked som er relevant i et arbeidsliv med stadig endrede kompetansebehov. Utdanningstilbud må innrettes for nye studentgrupper med andre forpliktelser enn unge førstegangsstudenter. Digitale løsninger som tilrettelegger for økt fleksibilitet både når det gjelder hvordan nye utdanningsløp tilbys og hva som kan finansieres av Lånekassen, er virkemidler som må understøtte etterspørselssiden i læringslivet.

Økt fleksibilitet kan komme alle studenter til gode, både de voksne med forpliktelser, men også de yngre som kan ha behov for en mer tilpasset plattform for læring. Dette kan skyldes personlige forhold, men også samfunnsbehov. Korona-pandemien er et høyaktuelt eksempel på at fleksible digitale løsninger er en forutsetning for å kunne holde sektoren i gang dersom uforutsette forhold dukker opp. En vellykket digitalisering i dette perspektivet er avhengig av å sette brukeren i sentrum og se sammenhengene mellom tjenestene studentene har behov for, og hvordan læringsprosessene er tilrettelagt. Samtidig som at det er viktig å sette brukeren i sentrum, må også samfunnets behov, herunder beredskapsbehov trekkes inn.

Samspillet mellom ulike tjenesteeiere og aktører inngår i et univers av ulike tjenestekjeder som er nødvendige for et fleksibelt, helhetlig og vellykket studentliv. Teknologien må utnyttes for å legge til rette for et heterogent kompetanseutviklingsbehov gjennom persontilpassede læringsmiljøer, slik at dagens rigiditet kan lempes på. Det må åpnes for økt fleksibilitet med tanke på faglig sammensetning og gjennomføring av grader, som i større omfang kan være sammensatt av mindre moduler og i tillegg anerkjenne og innpasse erfaringsbasert sertifisert læring og kompetanse.

Internasjonalisering i høyere utdanning er nødvendig for at Norge skal greie å utnytte globaliseringstrenden. Det er nødvendig å tilrettelegge for brukervennlige måter å registrere akademiske prestasjoner på, og anerkjenne vitnemål, eventuelt sertifiseringer på tvers av

institusjoner og landegrenser. Digitale løsninger bør innrettes slik at tilgang til kompetanse i utlandet blir enkelt tilgjengelig uten at det er nødvendig å reise ut, selv om et av formålene med utveksling er erfaring fra å bo i andre land.

Digitaliseringsstrategien for universitets- og høyskolesektoren må gi rom for at nødvendig evne og rammebetingelser for datadeling prioriteres for å tilrettelegge for innsiktsproduksjon og iverksetting av nødvendige tiltak og målrettet tjenesteutvikling. Det er ambisjoner og forventninger innad i sektoren og på tvers av sektorer om å sikre at offentlige tjenester skal oppleves helhetlige og sammenhengende, jfr ambisjoner i overordnede styrende dokumenter om helhetlige tjenestekjeder i offentlig sektor, gjerne også i samarbeid med privat sektor. I slike sammenhenger er det en forventning om mer effektiv informasjonsforvaltning. Tilgang til, og bruk av data med god kvalitet, vil kunne ha en transformerende effekt og gi grunnlag for utvikling på mange områder.

Ambisjonene og potensialet som er knyttet til digitalisering kan utfordre dagens regelverk med tilhørende tankesett. Det er nødvendig å utforske muligheter for forenkling.

Bakgrunn og føringer

Digitalisering åpner nye muligheter for å forenkle, forbedre og fornye. Over tid har det vært sterke politiske forventninger og ambisjoner om økt fart i digitaliseringen innen offentlig forvaltning. Føringer for en slik utvikling finner vi i flere styrende dokumenter som:

- Digital agenda for Norge - IKT for en enklere hverdag og økt produktivitet (Meld. St. 27 (2015-2016))
- Én digital offentlig sektor Digitaliseringsstrategi for offentlig sektor 2019–2025
- Årlig digitaliseringsrundskriv
- Nasjonal strategi for kunstig intelligens

Felles for dokumentene er krav om å sette brukeren i sentrum der offentlige tjenester skal oppleves sammenhengende og helhetlige og at informasjon skal gjenbrukes fremfor å spørre på nytt. Mulighetene som digitaliseringen gir, skal utnyttes og legge til rette for økt digital innovasjon. Digital kompetanse og deltakelse skal styrkes fra grunnopplæringen og gjennom alle faser av livet. Videre er hensynet til personvern og sikkerhet ufravikelig og skal være en integrert del av utviklingen.

I tillegg gir Granavolden-plattform tydelig retning og ambisjon for utdanningssektoren om å legge til rette for å gjennomføre kompetansereformen «Lære hele livet». Målet er at ingen skal gå ut på dato i arbeidslivet og at flere skal kunne stå i jobb lenger. Kompetansopolitikken skal bidra til å gi befolkningen kunnskapen og ferdighetene de trenger for å stå i arbeid i møte med nye krav til omstilling, og for å få nye jobber når arbeidslivet er i endring. For å legge til rette for at alle skal kunne lære hele livet, må tilbudene være tilgjengelige for flest mulig, hvilket også vil innebære et tettere samarbeid med arbeidslivet.

Produktivitetskommisjonen har også pekt på at «fleksibiliteten i utdanningssystemet vil bli satt på prøve og behovet for oppgradering av kompetanse gjennom hele livsløpet vil stille nye krav både til arbeidstakere og arbeidsgivere fremover» (NOU 2016 7: 131). OECD viser til at 85

prosent av arbeidsstyrken i Europa i 2025 vil være i arbeid, noe som understreker behovet for gode systemer for livslang læring som er følsomme for behovene i arbeidsmarkedet (OECD 2017: 25).¹ Både regjeringsplattformen fra Jeløya (14.01.18) og Granvolden (17.01.19) uttrykker store ambisjoner om å sikre at arbeidslivet har tilgang til rett kompetanse og et behov for at læring må skje gjennom hele livet.

Stadig høyere endringstakt i samfunnet fordrer en aktiv kompetansepolitikk. Universitets- og høyskolesektoren blir påvirket av dette. Det er en forventning fra samfunnet om at utdanningstilbudet skal reflektere de behovene som følger av samfunnsutviklingen, noe som også kommer tydelig til uttrykk i ambisjonene i regjeringens kompetanseprogram. Nye studentgrupper med andre behov enn den tradisjonelle studenten vil påvirke etterspørselen etter kompetanseutvikling og læring. (*ibid Meld.St.14 (2019-2020) 4.2.*) Digitaliseringens betydning er endret fra å være i tillegg til det ordinære til å bli det ordinære og derved utfordre de tradisjonelle læringsformene.

Digitaliseringsstrategien for universitets- og høyskolesektoren må derfor reflektere et ambisjonsnivå som ivaretar nye studentgrupper med andre behov enn tradisjonelle førstegangsstudenter og arbeidslivets stadig endrede kompetansebehov.

Flere tiltak anses å være nødvendige. Selv om deltakelsen i kompetansegivende aktiviteter er høy i Norge sammenliknet med andre land, er det behov for at flere ser nytten av å tilegne seg ny kunnskap, og faktisk gjennomfører utdanning. Koronapandemien har ytterligere forsterket nødvendigheten av «å sørge for at befolkningens kompetanse ikke blir utdatert, men at den ledige tiden utnyttes til kompetanseutvikling» Meld.St.14 (2019-2020) *Kompetansereformen – Lære hele livet.*

«Vi trenger en kompetansemodell der vi lærer hele livet – men jobber underveis» NOU 2019:12 *Lærekraftig utvikling — Livslang læring for omstilling og konkurranseevne.*²

«Kompetansereformen må igangsettes snarest mulig, og sikre økt samarbeid mellom utdanningssektoren og næringslivet. Dette vil kunne gi oss et nødvendig digitalt kompetanseløft», sitat fra administrerende direktør i Abelia Øystein Eriksen Søreide 22.04.2020.

Hvilke digitale muligheter og utfordringer innen utdanning, forskning og hos institusjonene bør løftes fram i digitaliseringsstrategien?

1. Å sette brukeren i sentrum

¹ På NHO-konferansen 2018 var et av temaene "livslang læring gjennom arbeid".

² NOU 2019:12

For utdanningssektoren fordrer kravet om å sette brukeren i sentrum bla å sikre en helhetlig studentopplevelse. Målet må være at studentens behov forstås holistisk og ikke gjennom byråkratiske eller organisatoriske siloer. Gjennom en helhetlig tilnærming kan studentbehovene ivaretas i hele verdikjeden fra søknadstidspunktet til uteksaminering og i tillegg kommer senere kompetansepåfyll for å lære hele livet, jfr ambisjonene i *Meld.St.14 (2019-2020) Kompetansereformen – Lære hele livet*. Det er snakk om følgende behov og hendelser i studentens liv:

- Studentrekruttering og opptak.
- Finansiering av livsopphold gjennom støtte og deltidsarbeid.
- Grads-planlegging, veiledning og rådgivning.
- Formell og ikke formell læring og læringsrom.
- Studentlivet, boforhold og utenomfaglige aktiviteter.
- Planlegging og valg av retning for MA eller PhD
- Alumnirelasjoner, karriere, kompetansepåfyll og sertifiseringsadministrasjon

Det viktigste elementet i en god studentopplevelse er muligheten for persontilpasning. Hvilke behov treffer studenten når? Sentralt i overordnede styrende dokumenter som legger føringer for digitalisering i offentlig sektor er kravet om å sett *brukeren i sentrum*. I Universitets- og høyskolesektoren dreier seg om hele studenttilværelsen, fra søknad om opptak til uteksaminering og senere kompetansepåfyll gjennom livslang læring.

Persontilpassede læringsmiljøer

Digitale læringsplattformer basert på datadrevne adaptive læringsmiljøer har potensial til å bidra til økt kvalitet og fleksibilitet. Disse kan i tillegg ha positiv påvirkning på gjennomstrømning. Persontilpasset læring er utfordrende å få til for store studentgrupper, og selv om teknologi ikke kan løse alle utfordringer, representerer nye læringsplattformer store muligheter for masseindividualisert utdanning, der samspillet mellom lærer, student og maskin legger til rette for gode og strukturerte læringsmiljøer og effektiv samhandling mellom studenter, samt administrative forhold knyttet til analyse, planlegging og rådgivning.

Løsningene som bygges må være robuste for endringer i rammer og kunne håndtere behov for rask omstilling som følger av uventede situasjoner. Ett eksempel er hvordan utdanningssektoren har evnet å flytte undervisningen fra fysisk tilstedeværelse til digitale plattformer ifm koronapandemien. Digitale løsninger er nå i ferd med å utfordre de tradisjonelle læringsformene og etablere seg som det «normale».

Utvidet bruk av skytjenester, kunstig intelligens, virtuell og utvidet virkelighet, stordata og læringsanalyse er alle relevante elementer for å skape digitale persontilpassede læringsmiljøer.

2. Fleksibilitet

Det ryddige og oversiktlige BA+MA-systemet vi har i dag gir muligheter for å sammenligne akademiske grader på tvers av landegrenser og sikre gradenes nivå og kvalitet. Ulempene med det norske systemet er at det kan virke rigid, med begrensede muligheter for effektiv persontilpasning. En kjent kritikk er for eksempel at systemet «tvinger» studenter til å velge hva de skal studere tidlig. Mennesker når modenhet til ulike tider i livet, og undersøkelser har vist at ved oppstart på en bachelorgrad er det 40 prosent som vet hva de skal studere og vet hva de skal bli. 30 prosent vet hva de skal studere men ikke hva de skal bli, og 30 prosent vet ikke hva de skal bli og ikke hva de skal studere.³ 30 prosent vet hva de skal studere, men ikke hva de skal bli, og 30 prosent vet ikke hva de skal bli og ikke hva de skal studere.⁴

Begrensede muligheter for å prøve ut fag og studieretninger kan være en medvirkende årsak til frafall og lav gjennomstrømningsgrad. Det legger heller ikke til rette for tverrfaglig utvikling. Likevel viser de ulike tilnærmingene til økt gjennomføringsgrad at det er utfordrende å finne en god balanse mellom behovet for at studerende kommer raskt i arbeid, og behovet for tilstrekkelig fleksibilitet i utdanningen. Med tanke på at systemet heller ikke er godt tilpasset voksne som trenger etter- og videreutdanning, med andre forpliktelser og behov enn normalstudenten, kan det være at potensialet som ligger i nye læringsplattformer kan bidra til økt fleksibilitet.

Ny digitaliseringsstrategi bør ta stilling til om strategien først og fremst skal understøtte gjeldende ordninger og utdanningspolitiske føringer og gjøre dem mer tilgjengelige for brukerne, eller om økt digitalisering også bør føre til utvikling av nye ordninger.

Regjeringen har en ambisjon om at ingen skal gå ut på dato og at flere skal kunne stå lenger i jobb. UH-sektoren er en viktig aktør med tanke på å legge til rette for at utdanningstilbud blir tilpasset arbeidslivets behov. Det forventes at utdanningstilbudene blir mer arbeidslivsrelevante og bedre tilpasset arbeidslivet ved at utdanningstilbydere utvikler mer fleksible tilbud i tett samarbeid med arbeidslivet. Teknologiske løsninger kan legge til rette for at læring kan skje mer uavhengig av tid og sted.

Markussenutvalget argumenterer for at arbeidslivet er avhengig av mer fleksible, kortere og tilpassede studieopplegg. Utvalget mener at «vi trenger en kompetansemodell der vi lærer hele livet – men jobber underveis.»⁵ Fleksibilitet er nøkkelordet med tanke på å finne studieopplegg og gjennomføringsregimer som møter behovet i en slik modell. Digitale løsninger er særdeles relevante for å lykkes med en slik tilnærming. Markussenutvalget påpeker også at samarbeidet

³ Lånekassen i samtale med Prof. Bjørn Stensaker 25. januar 2018. Og Prof. Jøsok Gansmo i <https://www.adressa.no/meninger/kronikker/2018/02/20/Framtidens-behov-for-kompetanse-16124990.ece>

⁴ Lånekassen i samtale med Prof. Bjørn Stensaker 25 januar 2018. Og Prof. Jøsok Gansmo i <https://www.adressa.no/meninger/kronikker/2018/02/20/Framtidens-behov-for-kompetanse-16124990.ece>

⁵ NOU 2019:12, s. 13

mellom etterspørre og tilbyder kan forbedres. St. Meld 14 er også tydelig på behovet for å videreutvikle og øke omfanget av modulstrukturerte tilbud som kan bygges sammen til en helhet over tid. Ibid *Meld.St.14 (2019-2020) Kompetansereformen – Lære hele livet*.

Studiestøtteordningene er en viktig del av virkemiddelapparatet som skal stimulere til økt fleksibilitet både med tanke på tilbud og etterspørsel i et læringsliv som er sammensatt av formelle utdanningsløp og kortere modulbaserte tilbud, som til sammen over tid, skal bidra til relevant kompetansebygging gjennom hele arbeidslivet. Et godt samspill som sikrer effektiv og målrettet tjenesteutvikling i hele verdikjeden der standardisering og gjenbruk av begrep og definisjoner er ivaretatt, er forutsetninger for å utvikle raske digitale løsninger som sikrer en helhetlig studentopplevelse og treffer arbeidslivets behov.

Digitaliseringsstrategien for universitets- og høyskolesektoren må gi rom for å utnytte teknologien for å legge til rette for et heterogent kompetanseutviklingsbehov gjennom persontilpassede læringsmiljøer, slik at dagens rigiditet kan lempes på, og åpne for økt fleksibilitet med tanke på faglig sammensetning og gjennomføring av grader, som i større omfang kan være sammensatt av mindre moduler og i tillegg anerkjenne og innpasse erfaringsbasert sertifisert læring og kompetanse.

3. Internasjonalisering

Internasjonalisering i høyere utdanning er nødvendig for at Norge skal greie å utnytte globaliseringstrenden. Den økte globaliseringstakten med tiltakende flyt av varer, tjenester, informasjon og mennesker, skaper et behov for samarbeid gjennom både inngående og utgående utveksling. Det arbeides med å øke fleksibiliteten for studenter og institusjoner i hele det Europeiske området, og det søkes å forsterke integrasjonen i den Europeiske utdanningssektoren. Det er også i Norge politisk konsensus om at utveksling er et gode.

Samarbeid mellom læresteder på tvers av landegrenser er ikke noe nytt fenomen, men kan ta ulike former. Lånekassen har i mange år vært kjent med utveksling av studenter på delstudier i utlandet.

Såkalte joint degrees eller fellesgrader som kan defineres som «en kvalifikasjon som er tildelt av minst to samarbeidende institusjoner på bakgrunn av et studieprogram som er utviklet og tilbudt i fellesskap av institusjonene kan være utfordrende. En fellesgrad bør så langt det er juridisk mulig dokumenteres med et felles vitnemål» (Sundnes og Kvernmo 2014: 5). Vi vil trolig se mer til slike programmer i framtiden. Disse kan være utfordrende å administrere både for læresteder og for Lånekassen. Annen type samarbeid på tvers av landegrenser kan også skape utfordringer for studenter og Lånekassen, som for eksempel manglende anerkjennelse av kvalifikasjoner.

En økende forståelse for manglende samsvar mellom resultater av tradisjonell utdanning og arbeidsgiveres reelle behov for kompetanse, utløser innovasjon når det gjelder sertifiseringer for å utnytte økosystemet innen utdanning. Sertifiseringer som «Open badges», «Nanodegrees» og «MicroMasters» er eksempler på oppbrytning av, og tilføyelser til tradisjonelle utdanningsordninger. Disse utvider økosystemet innen utdanning med en «just in time-

komponent» som i større grad er tilpasset behovet for livslanglæring hos fremtidens arbeidskraft. Det er også en økende interesse for å inkludere erfaringsbasert læring i sertifisering av kompetanse, som for eksempel praksisplasser, utenlandsstudier, frivillig arbeid og forskning. Poenget er å presentere det som studenten har lært både i og utenfor klasserommet.

Digitale løsninger øker også muligheten for å dra nytte av kompetanse i utlandet. De kan legge grunnen for at ikke alle nødvendigvis trenger å reise ut (selv om det er et mål i seg selv), for å få tilgang til kompetanse som befinner seg i utlandet. Globaliseringstrenden kan få en litt annen utforming i fremtiden enn det den har nå – mindre reisevirksomhet, krever en annen tilnærming til hvordan vi sikrer oss tilgang til kompetanse i utlandet.

Digitaliseringsstrategien for universitets- og høyskolesektoren må tilrettelegge for brukervennlige måter å registrere akademiske prestasjoner på og anerkjenne vitnemål, eventuelt sertifiseringer på tvers av institusjoner og landegrenser. I tillegg bør strategien legge et godt fundament for at tilgang til kompetanse i utlandet er sikret gjennom gode digitale løsninger.

4. Effektiv informasjonsforvaltning

I tillegg til å tilrettelegge for moderne læringsplattformer, er det ambisjoner og forventninger innad i sektoren og på tvers av sektorer om å sikre at offentlige tjenester skal oppleves helhetlige og sammenhengende, ref. ambisjoner i overordnede styrende dokumenter om helhetlige tjenestekjeder i offentlig sektor, gjerne også i samarbeid med privat sektor. I slike sammenhenger er det en forventning om mer effektiv informasjonsforvaltning. Tilgang til, og bruk av data med god kvalitet, vil kunne ha en transformerende effekt og gi grunnlag for utvikling på mange områder. For å sikre systemtenkning og helhetsperspektiv vil det være nødvendig å stille forventninger og tilby rammer for å levere på langsiktige ambisjoner og samtidig gi grunnlag for innovasjon på områder utenfor den enkelte virksomhets formål. Et konkret eksempel på innovasjon på tvers av sektorer, er der Lånekassen gjennom et samarbeid med bankene har lagt til rette for å tilgjengeliggjøre informasjon om studielånet i kundens nettbank.

Både administrative prosesser og tjenester direkte rettet mot studentene, blir berørt av avhengigheter knyttet til kvalitet i dataene og tilgang til disse. Dette fordrer økt samarbeid og samordning slik at sektoren er best mulig i stand til å gjenbruke eller viderebruke interne og eksterne data, eller tilgjengeliggjøre data til andres formål. Vi viser til Difis «*Deling av data – konseptvalgutredning*» og Lånekassens innspill og bidrag til Unit sin KVVU for «*Fremtidig deling av data i kunnskapssektoren*». Vi ser at potensialet i dette arbeidet er stort både i sektoren og i samspill med andre offentlige og private virksomheter.

Kompetanse Norge har fått ansvar for behovsanalysen for plattformen som skal gi informasjon om etter- og videreutdanningstilbud i offentlig eller privat sektor. En slik plattform er ett eksempel der behov for effektiv gjenbruk og viderebruk av data må hensyntas. UH-sektoren må her sikre god informasjon om sine tilbud og at den tilrettelegges slik at plattformen gir merverdi i

relevante digitale tjenestekjeder som skal understøtte en helhetlig studentopplevelse og arbeidslivets behov.

Digitaliseringsstrategien for universitets- og høyskolesektoren må gi rom for at nødvendig evne og rammebetingelser for datadeling prioriteres for å tilrettelegge for innsiktsproduksjon og iverksetting av nødvendige tiltak og målrettet tjenesteutvikling.

5. Klart og digitaliseringsvennlig regelverk

Ambisjonene og potensialet som er knyttet til digitalisering kan utfordre dagens regelverk med tilhørende tankesett. Det er nødvendig å utforske muligheter for forenkling. Selv om rammene for regelverksprosesser i sektoren er gitt, er sektoren tjent med at departementet og etatene samarbeider i sin søken etter forenkling og hensiktsmessig tilpasning av relevant regelverk. En overordnet prioritering er «brukeren i sentrum». Kunnskapsdepartementet vil her kunne ha en svært sentral rolle for å avdekke hvordan etatene og sektoren bør jobbe for å få opp riktig og nødvendig kompetanse for at sektoren skal være i stand til å tilpasse regelverk for å utnytte mulighetene som pekes på i styrende dokumenter. Videre vil et økt samarbeid innen sektoren kunne avdekke områder med et særlig behov for forenkling av sektorens eget regelverk og tilstøtende regelverk. Begrepharmonisering er ett av flere virkemiddel i dette arbeidet.

I tillegg er det et internasjonalt aspekt knyttet til regelverk. Lånেকassen har allerede sett at det økte tilbudet av joint degrees har gitt noen utfordringer. Slike grader er utfordrende både på grunn av spørsmål om akkreditering og på grunn av forskjellige regelverk for studier i Norge og i utlandet – det første gjelder støtteretten generelt og det andre gjelder hvor mye støtte man har rett til. I ytterste konsekvens kan dagens regelverk stå i veien for at man kan gjennomføre en godkjent grad, fordi man ikke har rett til skolepengestøtte ved offentlig norsk universitet. Slike grader er også administrativt krevende for Lånেকassen med tanke på saksbehandling og vedlikehold av studieopplegg.

Dagens regelverk må videre vurderes for å åpne opp for at offentlige tjenestegrensesnitt kan gjøres tilgjengelig slik at private aktører kan delta i privat-offentlige tjenestekjeder eller etablere nye tjenestemodeller med utgangspunkt i offentlig sektor som plattform, herunder også utdanningssektoren.

Det er behov for å etablere hjemler som åpner opp for at offentlige virksomheter kan hente inn data til bruk i analyser for måling av formålseffektivitet. Dagens regelverk legger ikke til rette for å utnytte potensialet i samarbeidskonstellasjoner der data deles på tvers av privat og offentlig sektor. Videre er det nødvendig å vurdere muligheter for å åpne opp for at data som er lagret hos offentlig virksomheter skal kunne deles med private aktører. Også i denne sammenhengen er det nødvendig å se på muligheter for å etablere hjemler som gjør en slik deling mulig.

I begynnelsen av 2020 ble konseptutredningen av «Fremtidig deling av data i kunnskapssektoren» ferdigstilt og «Konseptutredningen av helseanalyseplattformen» ble levert i 2018. Begge adresserer behov innenfor to store sektorer. Nasjonal arkitekturstyring må sikre at

sektor- eller segmentspesifikke analyseplattformer som er under etablering, tilrettelegges åpne med muligheter for deling på tvers. Dagens regelverk må vurderes med tanke på mulighetene og potensialet som ligger i å se slike analyseplattformer i sammenheng. En felles nøkkel som kobler sammen disse plattformene vil f.eks kunne gi bedre innsikt i brukerbehov og derved sikre økt treffsikkerhet med bedre sammenhengende tjenester til innbyggerne og næringslivet. (jfr ambisjonen om Én digital offentlig sektor).

Digitaliseringsdirektoratet vil i løpet av høsten 2020 etablere et ressurscenter for deling av data. I dette senteret vil det blant annet være kompetanse på jus og regelverk. Universitets- og høyskolesektoren har berøring med et stort omfang av regelverk som påvirker hvordan digitaliseringen kan foregå. Samhandling og kompetansedeling med dette ressurscenteret er viktig og nødvendig både for sektoren og for ressurscenteret, slik at relevant og riktig kompetanse blir lagt til grunn i arbeidet med regelverk innad i, og utenfor sektoren.

Digitaliseringsstrategien for universitets- og høyskolesektoren må adressere nødvendige tilpasninger i regelverk for å understøtte digitalisering og tilrettelegge for sammenhengende tjenester slik at bruker og offentlige og private virksomheter skal bli møtt med relevante tjenestetilbud som er bruker- og hendelsesorientert.

Hva er de viktigste grepene for å ta UH-sektoren videre?

Målbildene bør oppdateres slik at de tar inn i seg den politikkutviklingen som har skjedd siden de først ble utarbeidet. Overordnet dreier det seg om å treffe ambisjonene i gjeldende styrende dokumenter som er omtalt over.

Legge til rette for nødvendig fleksibilitet som understøtter behovet for å lære hele livet og at læring kan skje mer uavhengig av tid og sted.

Lånekassen har tidligere delt med Unit sin sluttrapport Veien videre for avansert analyse i Lånekassen. Vi viser til denne rapporten som relevant for arbeidet med digitaliseringsstrategien for universitets- og høyskolesektoren med tanke på å tilrettelegge for innsiktsproduksjon og iverksetting av nødvendige tiltak og målrettet tjenesteutvikling.

Datadeling og viderebruk av data, er også et viktig område å adressere i en digitaliseringsstrategi slik at det skal kunne legges til rette for effektive og fremtidsrettede tjenester på tvers av sektorer, jfr kravet om «kun en gang», og her er orden i eget hus helt sentralt.

Vennlig hilsen

Nina Schanke Funnemark
administrerende direktør

Ingunn Bakkene Cowan
fagdirektør